

[Falk Hansen.]

kerskerne kan jeg kun henvise hr. Karlskov Jensen, der åbenbart enten ikke forstod eller ikke hørte mine bemærkninger rigtigt, til at læse dem, når de nu bliver trykt. Så vil hr. Karlskov Jensen nemlig helt forstå min argumentation og se, at der er en vis logik og sammenhæng i det, jeg sagde.

Endelig vil jeg gerne sige til hr. Johan Nielsen, der jo repræsenterer det ene reelle standpunkt, at det er noget, som jeg kan respektere, og man må jo sige om hr. Johan Niensens standpunkt, at det både er konsekvent og aldeles konstant. Men så forstod jeg på hr. Johan Nielsen, at han og hr. Gorrssen ville stemme imod, bl. a. fordi de er kristne, og det må jeg selvfølgelig fuldt og helt respektere, men jeg ved ikke, om jeg må forstå hr. Johan Nielsen derhen, at der kun er to kristne i den socialdemokratiske gruppe. Jeg tror ikke, det har været hans tanke, men hvis det er tilfældet, må vi andre jo så fortrøste os til kristendommens budskab om Guds nåde og kærlighed, når vi nu skal mangle hr. Johan Niensens.

Det er blevet sagt, at denne lov prisgiver kvinden. Det er jeg ikke enig i; jeg tror nemlig ikke på, at man heller med den nugældende lov undgår, at kvinden kommer ind under et pres. Vi kan lave en hvilken som helst form for lovgivning, vi kan aldrig forhindre det.

Fru Gerda Møller sagde, at det ikke kunne være folketingets opgave at tage ansvaret fra den enkelte borger. Jeg har nu også forstået det derhen, at vi netop med denne lov lægger ansvaret ud til den enkelte kvinde, hvis problem det er. Det er et tungt ansvar, men det er dér, det hører hjemme, og vi, der har været tilhængere af den frie adgang til svangerskabsafbrydelse, har hele tiden ønsket, at det var den enkelte kvinde, der selv skulle træffe sin beslutning, uanset hvor tungt dette ansvar kunne være.

Thestrup: Jeg tror ikke, ministeren hørte, hvad jeg sagde; jeg sagde nemlig det samme, som ministeren gjorde, at disse to principper, som jeg nævnte, ikke kan forenes, og jeg har aldrig nogen sinde ment, at jeg havde forenet de to principper ved den lov, der blev vedtaget i 1970. Det, jeg sagde, var, at loven af 1970 delte sol og vind lige mellem de to principper så godt, som det nu

engang kan gøres. For det er rigtigt: de kan ikke forenes, det er ikke muligt at få dem til at passe sammen. Men man kan i alt fald gøre det, at man tager et vist hensyn til begge principper, og det er det, jeg mener man gjorde ved loven af 1970; videre mener jeg ikke man kan komme.

Ministeren taler endvidere om at misbruge folkeafstemningsinstitutionen. Må jeg sige dertil, at vi har nu engang folkeafstemningsinstitutionen for at bruge det. Jeg ved udmærket godt, at det er et ubehageligt institut for en siddende regering, men det forhindrer ikke, at man bruger folkeafstemningsinstitutionen, når der er rimelig anledning dertil, og det er der her, hvor der virkelig står principielle anskuelser imod hinanden.

Hr. Per Dich talte om en artikel af dr. Rosenquist; det er imidlertid ikke en artikel, men en erklæring, der er føjet til erklæringen fra Dansk Selskab for Obstetrik og Gynækologi, og den er kommet samtidig med denne og er altså ikke kommet for sent, den er kommet i rimelig tid til udvalget.

Endvidere sagde hr. Per Dich, at det fremgik af erklæringen, at kvinderne ville komme meget tidligere for at få afbrudt svangerskabet nu, end de tidligere var kommet. Jeg går ud fra, at det, som hr. Per Dich tænker på, er det, der står i erklæringen side 7:

„Man finder det meget vigtigt, at 12 ugers grænsen bibeholdes. Det er nævnt, at det især er komplikationsfrekvensen ved indgreb senere end 12. uge, som er vigtig i så henseende. Dette kan man fuldt ud tilslutte sig, idet det er således, at man ikke kan anvende sugeapparatet efter 12. uge, og det er dette apparatur, der medvirker til den lave komplikationsfrekvens ved indgreb før 12. uge. Hertil kommer, at indgreb efter 12. uge ikke kan gøres ambulantly på forsvarlig måde. Endelig må man befrygte, at kvinderne vil komme i øget tal med sen graviditet, dersom grænsen blev rykket ud over 12. uge for fri abort.“

Da jeg spurgte hr. Per Dich, om det var dette, og viste ham det, jeg har citeret her, sagde han, at det ikke var det, der stod i erklæringen, men det var noget, de pågældende læger havde sagt, da de var til møde i udvalget. Det er jeg altså desværre ikke i